

V rozostřené čočce objektivu se postava bez hlavy téměř nehýbala.

Přiblížil si v protisvětlu kus kůže.

To tělo se pod oděvem z roku na rok postupně změnilo. A teď v létě v dalekohledu doslova zářilo.

Oči se zdálky pásly na maličkostech – šňůrce od plavek, jejich spodním dílu, pár mořských řasách na boku, napnutých stehenních svalech, záhybu lýtka, kotníku od písku. Z toho úporného zírání do dalekohledu mu opuchaly a červenaly oči.

Dospívající tělo odskočilo z dohledu a vrhlo se do vody.

O chvíli později posunul objektiv, zaostřil a s tělem se znovu objevila i nádherná blondatá hříva. Ten divoký smích i při pohledu z dálky s člověkem zamával. Připadalo mu, jako by pronikal mezi ty bílé zuby, do dolíčků ve tvářích, do jamky mezi lopatkami, pupíku a všeho ostatního.

Hrála si jako ostatní dívky jejího věku, netušila, že ji někdo pozoruje. Otevírala pusu. Copak asi říká? A komu? Skákala do vln a vynořovala se s trojúhelníčkem podprsenky nakřivo. Na zádech měla štípnutí od komára. Jeho zorničky se zmenšovaly a zvětšovaly jako pod vlivem omamných látek.

Enrico pozoroval svoji dceru, bylo to silnější než on. Špehoval Francescu z balkónu obvykle odpoledne, když neměl v ocelárně směnu. Sledoval ji a prohlížel si ji rybářským dalekohledem. Francesca pobíhala po mokrém písku se svou kamarádkou Annou, honily se, dotýkaly se jedna druhé, tahaly se za vlasy a on se tam nahoře nehnutě a s doutníkem v ruce potil. On, silák s propoceným tílkem a vyvalenýma očima, měl v tom šíleném vedru práci.

Dohlížel na ni, jak alespoň sám říkal, od doby, co začala chodit k moři s podivnými staršími kluky, s individui, kterým nemohl ani trochu důvěřovat. Kouřili a zaručeně hulili i trávu. A když o těch parchantech, se kterými se tahala jeho dcera, říkal ženě, řval jako blázen. Hulí trávu, berou kokain, prodávají drogy a chtějí ošukat moji dceru! Tu poslední věc neříkal přímo. Bouchal pěstí do stolu nebo do zdi.

Možná si zvykl Francescu špehovat už dříve, od té doby, co se tělo jeho holčičky jakoby vylouplo a postupně potáhlo kůži a získalo svou novou a snad i živočišnou vůni. Malá Francesca vystrčila nestydatý zadek a prsa, pánev se jí zaoblila a mezi hrudníkem a břichem se vytvořila skluzavka. A otcem toho všeho byl on.

Pozoroval teď dceru, jak se zmítá v dalekohledu a vrhá se celou vahou dopředu po míči. Na zádech a bocích se jí mokré vlasy lepily na kůži pokrytou tenkou vrstvičkou soli.

Ostatní si pinkali s míčem v kruhu okolo ní. Vytáhla Francesca se pohybovala v reji výkřiků a stříkající vody na mělčině. Enrica však nezajímala hra. Myslel na plavky své dcery. Ježíši, vždyť je všechno vidět! Takové plavky by měli zakázat. A jestli si jen jeden z těch zasraných grázlů dovolí se jí dotknout, vletím na pláž s holí v ruce.

„Co to, prosím tě, děláš?“

Enrico se otočil na svou ženu, která stála uprostřed

kuchyně a pozorovala ho se zničeným výrazem ve tváři. Rosu totiž pohled na to, jak její muž ve tři odpoledne drží v ruce dalekohled, ničil a ochromoval.

„Dohlížím na svoji dceru, když dovolíš.“

Snášet pohled té ženy někdy nebylo jednoduché ani pro něj. V očích jeho ženy byla neustále vyrytá výčitka.

Enrico se zamračil a dodal: „To je to nejmenší...“

„Seš trapnej,“ odsekla.

Vrhl na Rosu pohled, jakým se člověk dívá na něco protivného, co ho jednoduše dovádí k šílenství.

„Tobě připadá trapný, když dohlížím na svoji dceru, v dnešní době? Nevidíš, s kým chodí k moři? Co je to za smrady?“

Když byl vzteky bez sebe, a to se dělo velmi často, svraštil obličej a žíly na krku mu naběhly tak, až to nahánělo strach.

Když mu bylo dvacet, předtím než si nechal narůst vousy a nabral všechna ta kila, nemíval zlost. Byl to hezký kluk, který zrovna dostal místo v ocelárně Lucchini a od dětství si dřinou na poli vypracoval svaly. Na polích s rajčaty a pak při házení uhlí se z něj stal kus chlapa. Byl to obyčejný muž, který s batohem na zádech odešel z venkova do města.

„Ty nemáš tušení, co už ve svém věku provádí... A jak to sakra chodí ven oblečená?“

S lety se postupně změnil, den po dni, aniž by si toho někdo všiml. Silák, který nikdy nepřekročil hranice údolí Val di Cornia a nikdy nespátřil jiný kout Itálie, jako by vnitřně zakrněl.

„Odpověz! Vidíš, jak se tvoje dcera oblíká?“

Rosa jen silněji stiskla utěrku, s níž právě utřela nádobí. Rose bylo třiatřicet, ruce měla plné mozolů a ode dne svatby už na sebe nedbala. Celá její jižanská krása zmizela mezi čistícími prostředky a vpila se do kusu podlahy, který dennodenně už deset let umývala.

Její mlčení bylo přísné. Jako strnulé ticho před bouří.

„Co to je za kluky? Znáš je?“

„Jsou to hodní kluci...“

„Aha, takže ty je znáš! A proč mi nic neřekneš? Proč se mi v týhle rodině nikdy nic neřekne? S tebou Francesca mluví, že jo? No jo, s tebou mluví celý hodiny...“

Rosa mrštila utěrkou na stůl.

„Zeptej se sám sebe, proč s tebou nemluví,“ vyprskla.

Ale on už ji neposlouchal.

„Mně se nic neříká! Mně se nikdy nic neříká, sakra práce!“

Rosa se sklonila k lavoru se špinavou vodou. Některé ženy jejího věku ještě v létě chodily na diskotéku. Ona na ní nebyla nikdy.

„A co jsem já? Blázen? Připadám ti jako blázen? Chodí ven oblečená jako kurva! A co ty, jak ji vychováváš, co? Skvěle! Ale já jednoho krásného dne...“

Zvedla lavor a vylila ho do odpadu na balkóně, nespouštěla oči z černých žmolků ve víru odtoku. Chtěla by ho vidět umřít, upadnout na podlahu ve smrtelné křeči.

„Pošlu vás do prdele obě dvě! Proč se asi tak dřú? Pro tebe? Pro tu kurvu?“

Přejet ho tak autem, rozmaširovat ho na asfaltu a udělat z něj kaši, rozmáčknot ho jako červa, vždyť nic jiného není.

I Francesca by to pochopila. Zabít ho. Kdybych ho tenkrát tak nemilovala, kdybych si našla práci a před deseti lety odsud vypadla...

Enrico se k ní otočil zády a na slunci, které je ve tři hodiny odpoledne těžké jako ocel a nemá slitování, vyklonil své obrovské tělo z balkónu. Na druhé straně ulice pláž zaplňovaly slunečníky a křik. Masakr, pomyslel si. A znovu si zapálil oharek toskánského doutníku, který držel mezi prsty, mezi velkými červenými prsty plnými mozolů, prsty dělníka, jenž nepoužívá rukavice, ani když má měřit teplotu litiny.

Na jedné straně leželo moře zaplavené v tu nelidskou hodinu mládeží. Na straně druhé protahovaly obličej bytovky. Všechny rolety v liduprázdné ulici byly stažené. Skútry na chodnících parkovaly nakřivo a na každém nálepka nebo nápis fixou. „France, miluju tě”.

Moře a bytovky v žáru červnového slunce vypadaly, jako kdyby tu na sebe křičely život a smrt. Co naplat, Via Stalingrado při pohledu zvenčí připadala jako zpustlá ulice každému, kdo v ní nežil. Ba co víc, byla z ní cítit bída.

O balkón výš, ve čtvrtém patře, se o zrezivělé zábradlí opíral další muž, který se díval směrem na pláž.

On a Enrico byli jediné vykukující postavy.

Slunce pánilo a omítka po kouskách opadávala.

Polonahý mužik najednou zaklapl mobilní telefon. Ve srovnání s obrem s dalekohledem ze třetího patra to byl trpaslík. Během celého telefonátu křičel, ani ne proto, že by byl rozčilený, měl prostě takový hlas. Mluvil o penězích, o astronomických sumách, a ani na okamžik neodlepil své živé malé oči od pláže, kde hledal něco, co bez brýlí na tu dálku najít nemohl.

„Taky si zajdu k moři. Nic mi v tom nebrání. Koneckonců mě vyhodili,“ zasmál se nahlas sám pro sebe.

Z bytu se ozval výkřik.

„Cože?“

„Ale nic!“ odpověděl poté, co si vzpomněl, že má ženu.

Sandra se na balkóně zjevila s mopem, ze kterého odkapával čpavek.

„Arturo!“ zaječela a ohnala se mopem. „Co to má znamenat, ty ses zbláznil?“

„Vždyť jsem si dělal legraci!“ mávl rukou.

„To si myslíš, že si z toho můžeš dělat legraci? Teď když musíme zaplatit myčku, splácet autorádio tvého syna... přes milión lir za autorádio!... a ty o tom ještě budeš žertovat...“

Nebyl to vtip. Opravdu ho v Lucchini chytli, když kradl kanystry s naftou.

„Uhni, běž pryč. Musím to tu vytříť.“

Kradl Lucchini naftu od té doby, co ho přijali, jen tak, aby měl plnou nádrž a mohl část prodávat sedlákům. Celé tři roky si toho nikdo nikdy nevšiml. Až teď, sakra...

„Řekla sem ti, abys uhnul, ta podlaha je příšerná.“

Odešel a při tom si pohvizdoval. Vešel do kuchyně. Byl to veselý chlapík plný elánu, který měl spoustu přátel. Dostal výpověď, topil se v dlužích a on si dál hvízdal.

Vzal si z košíku na stole mišpuli a bezmyšlenkovitě se do ní zakousl. V hlavě se mu honily neuvěřitelné nápady – jak snadno přijít k velkým penězům.

„Nech toho uklízení. Furt jen uklízíš!“

„A proč asi? Budeš to snad uklízet ty?“

Sem tam Arturo poznal dřinu, kterou jeho žena tvrdě zakoušela od šestnácti let a jež jim například každý měsíc umožnila platit nájem a vychovat dvě děti. Byl postupně kapsářem, dělníkem v Lucchini, v Dalmine a v Magona d'Italia a pak vedoucím úseku zase v Lucchini. Narodil se na ostrově Procida a v devatenácti letech odešel do Piombina, aby pracoval v továrně a konečně žil legálním a poctivým způsobem. Odboráře z kovoprůmyslu měl za chudáky. V životě si byl jistý jediným – práce vysílaje.

„Kde je Anna? U moře?“

„Jo, je s Francescou.“

„A Alessio?“

Zítřka by mohl vyhrát v pokeru a s těmi vyhranými penězi pak udělá terno, to je ono. Cítil to v kostech. Jak se to říká? To je osud. A Sandře by pak za vydělané peníze mohl koupit diamant... Jak se jmenuje ta značka? De Beers... ten, co je navždy, jak říká reklama.

„Myslím, že je taky na pláži.“

„Musím si s ním promluvit. Chce si za každou cenu koupit golfa... Na co mu ten golf bude?“